

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Глупостта на национализма

4

Идеите на героите са мумифицирани, а самите герои са превърнати в декор на властта.

Македония и „Европската Уния“

5

Овластените бандити в София и Скопие засилват изкуствено разделение между хората.

Мракобесието в настъпление

6

Православните и другите скотове бленуват за мрачното средновековие.

САЩ: държава + капитал = мафия

8

Страшно наказание за огромна банка-съучастник в наркотрафик и тероризъм... Да, бе, да.

18 декември 1948 г.

10

Никога не трябва да забравяме истината за „епохата на социализма“ и не трябва да се оставяме да ни заблуждават.

Вестник "Свободна мисъл" в никакъв случай не защитава страната на буржоазните евроскептици. Ние сме за обединена Европа. Нещо повече - ние сме за обединен свят и обединението да бъде на личности, на общности, на народи, по региони и културни интереси, по вкусове и мечти. Естествено обединение, без държавна власт, без икономическо неравенство, без духовно потисничество. Поради това не признаваме Евросъюза на банките и бюрократите за нещо задоволително, поради това критикуваме неговия буржоазен формат.

ТЕМА НА БРОЯ

Европата!

Преди повече от 5 години, в навечерието на половинвековния юбилей на Договора за създаване на Европейската общност през 25 март 1957, британският вестник „Индипендънт“ публикува статия със заглавие „50 причини да обичаме Европейския съюз“, препечатана и от нашенските медиуми.

Днес, в края на 2012 г., повечето причини за възторжената любов си отидоха с трясък на рухвачи илюзии и с агнешкото мълчание на издъннали се демагози.

На какво се е радвал „Индипендънт“ през 2007? И как изглеждат радостите днес?

„Край на войната между европейските нации“

Класическа война може и да няма. Социалният геноцид на бедните слоеве на населението обаче е факт, както и ръстът на регионалния национализъм, преддверие на война от типа на югославските.

„Някога бедните страни като Ирландия, Гърция и Португалия сега prosperират“

Вече не. Към бедстващите се добавиха Испания, Италия; prosperитетът си отива постепенно от Германия,

Франция и Великобритания. В България изобщо не е цунал.

Анализаторът Максим Проданов, далечен от идеите на безвластието, писа преди една година: *Картината днес е грозна. Гърция съкращава държавния сектор, заплатите и пенсиите; приватизира доходносни активи: държавната лотария, туристическа земя, обществени услуги, природни ресурси. В Ирландия манията за оряване на социални разходи доведе до изтегляне на ваксини, анулиране на карти за здравно осигуряване, качване на университетските такси, обложени с данък се оказаха гевреците и чесновите хлебчета... И точно както банките в САЩ наблюдаваха самоизяждането на американската средна класа, затъваща до гуша в ипотечен, потребителски и студентски дълг, днес Тройката (ЕС, ЕЦБ и МВФ) наблюдават ритуалното самоизяждане на периферните страни и ръкопляскаат. „Браво на Ирландия“ за нейната преданост към кредиторите. Тя остана сляпа към нуждите на хората. И „Браво на Гърция“ за нейното отричане от демокрацията. Тя остана глуха за гласа на хората.*

» » » продължава на страница 3

В РЪЦЕТЕ НА ДЪРЖАВАТА

Държавен енергиен оракул

В крайна сметка ще има ли увеличение на цените на тока?

Държавният енергиен регулатор казва ту едно, ту друго, накрая заявява, че „само прави прогнози“. Думата регулатор обаче означава „пряко въздействие върху ценообразуването“ - за разлика от предсказването на явления, които не зависят от волята на предсказателя.

Държавната комисия по регулиране шикалкави непрекъснато. Уж пазарът бил свобо-

ден, не се намесвали, а на дело намесата в пазара е факт: скъпият хардуер за получаване на „зелена енергия“ се изплаща на предприемачите на гърба на крайния потребител, домакинствата, а благословията на регулатора, колкото и да пищят потребителите.

Получава се парадокс: повече производители на ток би трябвало да осигуряват изобилие на електроенергия. В

реалния живот обаче свръхпроизводството на ток се тълкува като повод за повишаване на цените. Парадокс от гледна точка на здравия разум, но нормална практика за защита на интереси, гарантиране на печалби. Това е икономиката. Така е замислена.

Ползата на държавата? Ами увеличаване на приходите от ДДС - с тях се хранят

» » » продължава на страница 3

ВЗИМАТ НИ ПАРИТЕ, ЗА ДА НИ ВЗЕМАТ ЗДРАВЕТО

Конкурентно здравепогазване

Откакто болниците у нас се превърнаха в търговски дружества, дейността им вече най-точно се описва с термина „здравепогазване“ и то става все по-настойчиво. Системата с лекота отказва животноспасяващи операции и терапия на обикновените граждани. Убива ги, буквално.

Внушението на привърженците на този геноциден и антисоциален модел твърдят, че „конкуренцията между болниците цели парите на пациента, управлявани от НЗОК, да се насочват към онава здравно заведение, което предлага по-качествени услуги“.

Съжалявам, че трябва да попаря бляновете на лековерните потенциални и кинетични пациенти: това е измама.

Търговските дружества, когато са монополни, гонят „оборот“ - от него се печели на пазара, затова ще претупват качеството на „услугите“, още повече, че те са толкова специфични, че обикновените граждани нямат гумата пред мнението на специалистите. Отвъргашените болници се стремят към повече „минати“ пациенти, към изписване на скъпи лекарства и консумативи, прилагане на скъпи процедури и други врътки за привличане на пари към

» » » продължава на страница 3

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Мизерното предгербоно живуркане на все повече увеличаващите се бедни, „декласирани“ и безнадеждни слоеве от населението на света води до масирано криминализиране сред „най-нисшите“ слоеве. На глуда и посягането към трапезата на ситите властта отговаря с репресии и затвори, които са инкубатори и лаборатории за „излишните“ от прекарната лумпенпролетариата. От 1970 г. до 2010 г. броят на затворниците се е увеличил в САЩ пет пъти, в Гърция, Испания и Холандия – 3 пъти.

Към лумпенпролетариата или към „излишните“ (в зависимост от мерките, които властта и имащите класи предприемат или подготвят срещу тях) можем да прибавим множеството затворници и концлагеристи, престъпници законите на една престъпна система. Статистиката тук е още по-фалшива и противоречива. Навярно само в Китай „лишните“, изпратени зад телените мрежи в „трудова-възпитателните обществени“ на китайския ГУЛАГ, надхвърлят общия брой на затворниците в останалата част на света, които по официални данни варират от осем до двадесет милиона души или са повече от всички армии, взети взкупом.

Част от лумпенизираната интелигенция – а и не само тя – поради дипломите си има възможности, авангардистки претенции. Поради това е нужно да разгледаме под лупа мотивите, които са ги довели до революционното поприще.

„Петото съсловие“

Такъв е днешният „социален пейзаж“ в „най-добрия от всички възможни светове“, който е в основата на надвисващата социална криза, към която глобализацията прибавя и интернационалната криза. От тази бифуркация („момент на дестабилизация“) ще изкристализират проблемите, с които предстои да се сблъскаме през XXI век в революционната ни работа сред новите и старите „опасни класи“, обитаващи долните етажи в пирамидата на „модерното“ капиталистическо общество. В своята „1984“ Джордж Оруел ги нарича „нисши класи“. В свои статии аз също съм използвал термина за съвкупността от „прекари“, „излишни“, пролетарии, безработни, „лумпенпролетарии“ и др. От описателните им дефиниции се вижда, че тези множества се припокриват и общото им сечение клони към 1, тоест по-голямата част от елементите им са общи. Това позволява да ги обединим в една обща категория, която образува революционния потенциал на XXI век, защото

„опасните класи“ са единствените, които се умножават и са заинтересувани от разрушаването на породило го социално и интернационално статукво. По аналогия с „четвъртото съсловие“ от времето на Великата френска революция, тяхната експлозивна смес може да се нарече **петото съсловие**. (NB: Както е известно, според законодателството на абсолютната монархия, в „генералните щати“, които се свиквали от време на време по усмотрение на краля, са фигурирали само три съсловия: аристокрацията, духовенството и буржоазията. Тоест, „четвъртото съсловие“ юридически „не е съществувало“, което не е попречило под това име да бъдат обединени най-революционните елементи сред санкюлотите, каквито са последователите на Жак Ру или „бесните“. В своята „История на Великата френска революция от 1789 до 1793 г.“ Кропоткин ги нарича „народни комунисти“ и „предтечи на анархистите“. Към „несъществуващото“ четвърто съсловие историци прибавят и привържениците на първата Парижка Комуна (1793-1794 г.) с нейния главен прокурор Пиер Шоме и ебертистите начело с Жак Рене Ебер. Всички те са били гилотинирани от „неподкупния“ Робеспьер по време на Големия терор, с което фактически е спрял възходът и еволюцията на Великата революция „наляво“ и е започнал истинският „Термидор“, за да завърши с контрареволуцията и нейните етапи: Директория, Консулство, Империята на Наполеон Бонапарт и реставрацията на режима на Бурбоните. Едва по-късно, през 70-те години на XIX век, понятието „четвърто съсловие“ добива гражданственост след появата на книгата на немския социалконсерватор и публицист Рудолф Майер (1839-1899) – „Борбата на Четвъртото съсловие за равнопоставеност“. С това име Майер е означавал пролетариата. Колкото и странно да изглежда това за един консерватор, той е симпатизирал на работническите борби и е бил осъден от Бисмарк за друга своя книга – „Политическите основи на корупцията в Германия“.

Петото съсловие се превръща в смъртна заплаха за социалното и интернационално статукво

Безработни, лумпенпролетарии, прекари, „излишни“, затворници и другите „нисши“ социални слоеве в „развитите страни от Първия свят“ наброяват вече над 100 милиона души, които стряскат все повече господарите на света,

техническите преторианци и ученици. Страхът им е рожен от това, че заедно с тези от „Третия свят“ те са вече сто пъти милиони, ако ли не милиард. Техният брой ще расте в геометрична прогресия – веднъж, поради неутържимия ръст на компютри и роботи, на автоматизирани заводи, лаборатории и услуги, на телекомуникации, на научно-техническите революции в земеделието и във всички сфери на човешкия труд без изключение и втори път, поради глобализацията на икономиката, на трудовете, стоковете и финансовите „потоци“ и пазари, на износа на капитали и на цели индустрии в „развиващите се страни“ с тяхното милиардно население. Временните печалби на транснационалните корпорации от „известностите“ там едва ли ще компенсират **тройния резултат**:

- в страните износители на капитали се закриват работни места, което ускорява увеличаването на процента на собствените им „прекари“, безработни и смъкването на заплатите на пролетариите до... китайските;

- в страните, в които се инвестират капиталите, икономиката се модернизира и – макар и със закъснение – РР ще породи същите проблеми като в „Първия свят“. Част от изхвърлените от селското стопанство, от допотопните индустрии и от занаятите ще **потърсят спасение в серия от „велики преселения“ било в гигантските „отечествени“ мегаполиси, било в илюзорната „Обетована земя“, в която охранителите са се заградили с охранители и с „крепостни стени“, мислейки ги за недостъпни, забравяйки че предметията на „варварите“ вече са там – в гетата и предградията на големите европейски и американски градове;**

- всичко това ще **увеличава лавинообразно броя на „излишните“**, за които няма статистика, но дори грубите сметки ще покажат, че **към средата на века те ще бъдат 5-6 милиарда души, тоест най-малко половината, а най-вероятно около 2/3 от тогавашното земно население.**

Обедняването на „отечествените“ пролетарии и прекари в страните на „златния милиард“, вследствие конкуренцията им с евтината, но квалифицираща се работна ръка от „развиващите се страни“, води до „замразяване на заплатите“, а инфлацията предизвиква необратимото им реално свиване с по 1, 2 или 3% ежегодно. Процесите очертават тенденция на все по-масово „прекаризиране“ и на прословутата „средна класа“, която все повече заприличва на „неправилно изстиска на паста за зъби“, от която към „висшата класа“ се процеждат

единични щастливци, а в долната ѝ част се стича нарастващият брой на бъдещите „излишни“...

На другия полюс се концентрират крезовски богатства, в резултат на което в перспектива там ще останат няколко хиляди мултимилардери и в най-добрия случай още няколко милиона милионери, с което „информационното общество“ ще постави края на „великото общество на консумацията“.

Тези необратими процеси са предостатъчни, за да предизвикат кошмарите на „елитите“ пред заплахата от образуване на общ революционен фронт на „туземните“ с местните и чужди безработни и затворници, с вносните и отечествените ниско заплащани „заети“ пролетарии и прекари, на белите и цветни лумпенпролетарии, много от които вече са с университетски дипломи, но без никаква надежда да намерят каквато и да е работа, дори нямаща нищо общо със „специалността“ им... **Милиони млади американци и американци с висше образование днес работят като келнерки и бармани.**

РР и глобализацията са в основата на неутържимия ръст на Петото съсловие или на „опасните класи“. Те не са „призрак“, а милиарди от плът и кръв, които растат числено и за физическото си оцеляване в капиталистическото общество, минирани от роботронната революция, нямат друг избор освен *социална революция*.

Собствениците на света предчувстват, че не разполагат с много време. Те са изчислили, че до 3-4 десетилетия, което е едно мигване на историята, „опасните“ милиарди неизбежно ще поставят неумолима въпрос „кой – кого?“ в условията на перманентна глобална криза и следващи я революционни ситуации.

Пред Международен политически форум, състоял се на 7 и 8 септември 2011 г. в гр. Ярославъл (Русия), „посветен на проблемите на глобалната сигурност и възникването на локални конфликти, на развитието на демократичните институции и нрави, особено в многонационалните държави с различни вероизповедания и най-вече на съвършенстване на борбата със социалното неравенство“, един от блестящите теоретични умове на световната буржоазия Збигнев Бжежински, който знае какво, кога, къде и защо приказва, е заявил: *„Възможно е възникването на проблеми, които ще поставят под въпрос самото съществуване на цивилизацията. Те могат да бъдат решени само с общите ни усилия. Глобалната стабилност може да бъде постигната само с помощта на мащабно сътрудничество, а не чрез*

имперско доминиране.“ Тоест, Бжежински призовава всички държави – големи и малки – за нов „Свещен съюз“ за съвместни политически, полицейски и военни „усилия“...

Отговорът на елитите срещу заплахата

Ако съдим по дискусиите на закрито и открито за преобладаващата на планетата (вижте абзаца за „излишните“), членовете на „Добрия клуб“ като че ли са направили своя избор и са намерили отговор в продължението на известното „окончателно решение“ с други, „по-меки“ (фармацевтични вместо химически) средства.

Освен „добрите милиардери“ и държавните мъже, изпреварващо, сериозно, усилно и неслучайно, с проблемите, които предвкусват, че ще им създаде петото съсловие, се занимават теоретици, политолози, политици и практики на „посткапитализма“. Те разработват комплексен арсенал за матиране на всякакви опити да се организира съпротивата срещу мизерното настояще и още по-мрачното, кърваво или „безкръвно“ бъдеще, което му готвят.

В инструментариума на превантивната контрареволуция влизат „философска“, идейна, юридическа, полицейска, съдебна и военна подготовка:

- употреба на училището, университетите, институтите, „интелектуалците“ и медиите за дискредитиране на революционерите и на самата идея за революция;

- политика на разрушаване на солидарността между „опасните класи“, чрез манипулация и примитивна гемагогия на патриотарско, „футболно“, кръчмарско или бакалско ниво и на разединяването им с помощта на диференциация на заплатите и на „помощите“ или с лишаване от тях на „непослушните, на непокорните и на имащите лошо поведение“;

- „борбата срещу тероризма“ е превърната в официална доктрина, с която държавите и „висшите“ касти целят легитимиране на произвола и подготвят „законния“ терор на репресивните институции срещу всички противници на статуквото, където и га се намират, подвещавайки ги по общ знаменател;

- гласуват закони, поощряващи и заплащащи доносническото (казват, че само за откриването и убийството на Осам бин Ладен са похарчени над един трилион долара от бюджета на САЩ) и гарантиращи – или най-малкото, оневняващи – употребата на полицейското насилие; •

(следва)

В РЪЦЕТЕ НА ДЪРЖАВАТА

Държавният енергиен оракул

» » продължава от страница 1

и господата от държавния енергиен регулатор. Домакинствата плащат самото поскупване от собствения си джоб. Евентуалното недоволство на електората се приписва с изявления, че до изборите скок на цените „не се очаква“.

Това пак ли е прогноза? Или обещание? Ако е прогноза, министертството става част от екипа на оракула. Ако е обещание, то е декларирано на намеса в пазарните механизми.

Пазар означава кризи, факторът „търсене и предлагане“ не засяга потребностите изобщо, а само потребностите на платежоспособните, затова търговците предпочитат да изнасят ток в чужбина. Апетитните износни цени теглят нагоре и цените за вътрешна консумация. Ако износните спаднат, вътрешните остават високи, за да достигнат очакваните печалби. Търсенето среща натрапване. Конкуренцията между предлагачите се съпровожда от конкуренция и между търсещите – пазарните икономисти непрекъснато премълчават този факт, който не води до

нищо добро за крайния потребител.

Държавна регулация пък означава регламентиране на потреблението отгоре, получавате тотален монопол, тотален произвол. Потрябват ли на държавата пари, тя ще качва цените когато ѝ скимне – типични примери са цигарите и алкохолът, чиито цени се надуват най-вече от държавните акцизи.

Два механизма – един и същ резултат: непосилни разходи за обикновените хора със средни и ниски доходи.

Точно за да не личи липсата на избор, държавните регулаторни комисии правят мъгляви пророчества като древните оракули.

Изход? Логично: пълен отказ от *самата система*, която, както и да я въртиш, накрая се налага да плащаш толкова, колкото ти искат, не колкото са ти дали.

Държавните оракули нека се заемат с това, което очевидно умеят най-добре – с хороскопи на частно, без привилегията да ни карат със закони да им ги плащаме, ако не сме имали глупостта да ги поръчаме. •

Васил Арапов

ВЗЕМАТ НИ ПАРИТЕ, ЗА ДА НИ ВЗЕМАТ ЗДРАВЕТО

Конкурентното здравеопазване

» » продължава от страница 1

търговската си фирма. Оказването на нужното внимание и грижи неизбежно попадат в списъка „съкращаване на разходи“. Недоволният клиент просто няма къде да отиде, защото „конкурентите“ образува управлявана от държавно ведомство верига заведения. Не може и да се възползва от здравна система в чужбина, защото НЗОК стиска взетите от джоба му пари и, заедно с чиновниците в бели престилки, отказва достъпа. Ако някой намира прилики с топлофикационния монополист, не се заблуждава.

Как би могло да бъде друго яче? Как биха могли медиците да се съсредоточават върху грижите за болните, вместо върху платежоспособността им? Как да стане така, че лекарите да се ръководят в действията си от онази прословутата Хипократова клетва, и то без компромиси?

Логично е да си кажем, че биха се държали така, само ако имаха условия да упражняват занаята си от сърце, по призвание, не изключително за пари.

За да работят така обаче, те трябва да получават, пак без пари, нужните им блага от обществото. В тези блага влизат както нужното за лично потребление, така и материалното осигуряване на удобно и ефективно работно място. Ако тъкмо така ста-

ва, говорим за социалистическа икономика. Разбира се, не в извращения ѝ марксистки смисъл. Социалистическа означава, че получаваното е поставено в известна зависимост от даденото. Ако задоволяването на потребностите не е обвързано с прекия принос, говорим за комунистическа икономика. Нищо общо с държавност и пазарно-печалбарски съображения. Тъкмо в рамките на такива икономически модели лекарите ще бъдат мотивирани да се борят за всеки живот и здраве с всички средства. Удоволствието от избраната професия ще бъде поощрено, избавено от факторите, които правят от медицина сметкаджия.

Затова решението на проблема със здравеопазването лежи в проблема за преобразяване на обществото като цяло. Докато не осъзнаем това и не пристъпим към действия, ще се „радваме“ на здравеопазване и тази радост няма да трае дълго – до първото сериозно заболяване. След него настъпва субективната вечност на Небитието. •

Хасан Девринджи

ТЕМА НА БРОЯ

Европата! – една петилетка

» » продължава от страница 1

„Сътрудничество в рамките на целия континент по въпросите за емиграцията“

Изключително в насока на ограничаването ѝ, включително и вътре в самия ЕС. Днес по-богатите еврочленки все повече се разграничават от бедните, на които гръмко, но очевидно неефективно „помагаха“. Не е изненада – взаимопомощта не е нещо, характерно за пазарната икономика и политическата конкуренция.

„Сътрудничество по въпросите на престъпността посредством Европол“

С акцент за контрол над „екстремисти“, които „подстрекават към безредици“ населението, сякаш влошаването на социалната сфера не е достатъчен повод за недоволство и бунт. Относителни успехи в борбата с дребната престъпност, която няма овластени покровители и пълен провал в борбата с мафиите, просто защото те легализират бизнеса си и си купуват политици.

За чиновниците в Брюксел няма криза – те се размножават, наемат нови офиси и ги ремонтират, тъй като броят им се увеличава. Европейската комисия отхвърля предложението бюджетът на Европейския съюз за 2014-2020 г. да бъде намален с 50 милиарда евро. Еврокомисията иска бюджет от 1,03 трилиона евро, което е с 5% повече от средствата за 2007-2013 г. Германия, Франция и Великобритания най-вече настояват за намаляване със 100 милиарда евро или дори повече. Брюксел обаче заявява, че държи на увеличението. „Бюджетът трябва да бъде инструмент за инвестиции в растеж и заетост“ – растежът е на бюрокрацията, заета главно със собствения си растеж.

„Гарантирана от закона платена 4-седмична отпуска годишно за работниците в Европа“

Днес наблюдаваме съкращаване на социалното подпомагане, вдигане на пенсионната възраст, увеличаване на гастарбайтерите, които надали ползват „гарантираната от закона“ почивка. Гаранциите остават само за държавните служители, и то не навсякъде.

„По-малко бюрокрация (24 000 служители в ЕС)“

През 2011 г. чиновничеството вече надхвърля 30 000

лакоми гърла, без да броим помощните структури към тях. Колкото и голяма и страшна да е кризата в Европа и в света, тя със сигурност хич не е закачила благосъстоянието на брюкселското еврочиновничество. По най-скромни сметки то би могло да харчи годишно 400 милиона евро (четвърт от разходите на Европарламента) по-малко. От 2004 до 2011 г. броят на важните европейски чиновници е скочил с близо 60%, като не включваме екипите им.

Тревога по този повод вдигат дори консервативните политици, за които същест-

вуването на държава е неотменима догма.

След голямото разширение на ЕС вестникът „Ди Цайт“ констатира: „Властта в Евросъюза принадлежи на многослойна бюрокрация“.

„Европейският съюз продължава – и то все по-бързо – да трупа все нови и нови законодателни решения, които днес вече засягат почти всеки аспект от човешкия живот и човешката дейност“ заявява Вацлав Клаус през 2006 г.

„Повече преразпределение чрез регионалните, кохезионните и социалните фондове означава по-голяма нужда

от бюрокрасти. Престижът, властта и доходите на бюрократите се увеличават и този стремеж става един от основните двигатели за политическите действия“ – посочва съвсем уместно, за разлика от много други пъти, царистът Владимир Каролев.

„Признати и защитени малцинствени езици като ирландски, уелски и каталонски“

Добри намерения. Начинът на изпълнението им увеличава институциите, създава среда да вирее национализъм, който в условията на икономическа криза цъфти с цветчетата на сепаратизма и ксенофобията, измества вниманието от социалната катастрофа към репченето между етносите, към обвиняване на емигрантите за всички беди, расте популярността на нацистки политически формации.

„Европа помага да бъде спасена планетата, като съкращава емисиите на въглероден двуокис“

Европа превърна емисиите на въглерода в доходоносен за държавите бизнес. Ами

» » продължава на страница 4

ОРЪЖИЯ ЗА МАСОВО ИЗПРОСТЯВАНЕ

Глупостта на национализма

Както в чужбина, така и у нас, националистите изповядват глупава идея по глупав начин и в крайна сметка с вредни за самите тях последици. Уж идеята на национализма е да брани, развива и обогатява дадена културна среда. На дело се занимава със създаване на митове, натрапва ги, от светините си прави сухи мумии, служи като повод за раздори със защитниците на друга национална идея, преследва творческия ум, който не сега в рамките на каноните, ала тъкмо с това обогатява същата тази култура, но в контекста на културното разнообразие на човечеството. Културата е нещо живо и динамично, а националистите се стремят да го тикнат в хербарий, да го залаят с формалин, да ограничат диалога с другите култури, да запазят „своето“ в един статичен вид. Допускат развитие само по план на един „елит“, тясно свързан, а често и идентичен, с властническата върхушка, с имотните класи, които повече от културата обичат парите, докато културата расте от усилията на всеки, който се идентифицира с нея. Резултатът е, че заместеният с мумия жив идеал губи своята привлекателност и хората се обръ-

щат към други култури – точно това, което националистите се опитват да предотвратят.

Няма нищо лошо в привързаността към културния модел, в който един човек се формира като личност. Лошо е, когато тази привързаност се превърща в мирогледно фиксиране, слепота към всичко останало, при това воинстваща слепота, стремеж да се избогат очите на всички наоколо. Културата колабира без свобода в избора на културна идентичност, без свобода да усъвършенстваш културата на своята общност с възприемане на елементи от другите култури, без осмислянето на „своето“ през погледа на „чуждото“. Растение, лишено от възможност за обмяна на вещества и енергия с околната среда, увяхва. Култура, превърната в маниакална, затворена в себе си национална идея, втречена единствено „в корените си“ – в действителност не в тях, а в митовете, става догма, инструмент за потисничество навътре и оправдание за агресия навън. Националната идея е идея за доминиране, за завземане на територии, ресурси, овладяване на умове и записването им в данъчните списъци на държавата. Материалната

изгода от „националната идея“ (умъртвената, препарирани култура) остава за властническата класа. За останалите – илюзорното самочувствие за принадлежност към „нация“, за която се говори като за мъртвите – само доброто, а ако няма достатъчно такова, то се измисля и историческите факти биват изнасилвани. Националната идея здраво стъпва и се крепи върху лъжа.

Нима това не е глупаво?

Два примера в подкрепа на горното обобщение. Даваме гумата на Мончо Алунте, сътрудник на списанието „CNT“, в брой 393 от октомври 2012 той пише:

„Не искам държава, ни каталунска, ни испанска. Родина ми е целият свят, семейство ми е цялото човечество. Каталунският хуморист Парик казваше, че патриотизмът е гордостта на глупака, че в съседната къща се е родил гений. Баски и каталунци гръмогласно искат „независимост“ по улиците. От кого? От нас, мадридците? И зависимост от „родни“ политици, родени в съседната къща? Тези политици пак ще се кланят на Брюксел, Берлин и Вашингтон. Разбираемо

е след 40 години франкистко тълпо изкореняване на местните култури и езици да има съживяване на културната идентичност в крайни форми. Но с какво баските и каталунските държавни знамена ще са почисти от монархическите? Сепаратистите, дето сега крещат навън, така и така няма да се уредят да станат първи на село, няма да избегнат тиранията на капитализма. Те бъркат властта като явление с местоположението на правителството. Забравят, че не ние, жителите на Мадрид, ги потискаме – нас също ни мачкат. Но националистите не искат да бъдат свободни, те се задоволяват с ролята на стадо, да ги пасат, стрижат и колят изедници от съседната къща. Пълн идиотизъм!“

Вторият пример е нашия. Официални, частни и персонални (блогове, форуми) медии изпаднаха в истерия по повод на „гаврата“ на няколко младежи с портретите на „националните светини“. Постъпка на келешчета с излишък хормони и дефицит на мозъчни клетки. Ако би трябвало да предизвика подобна реакция, то би било редно вниманието на възмутените да се насочи към факта, че тези хлапаци са продукт на също-

то общество, което възнегува. Освен това, що за „светини“ могат да бъдат княз Борис I и цар Симеон „Велики“? Единият унищожава федеративната структура на България, премахва роговообщинните, често доста егалитарни форми на самоуправление, почти символичните данъци, поразложените, но още здрави практики за всеобщо договаряне на етносите в състава на военнополитическия съюз България. Замества съгласието с подчинение, централизира управлението, натрапва с кръв удобна за властниците религия, заличава верската търпимост, само и само да осигури задължителната лоялност на поданиците към държавата – т. е. към себе си, към своите наследници и своите привърженици от аристокрацията. Самобитната култура на славянски и древнобългарски племена, остатъците от траките и още много други етноси, е сведена до това, което Църквата сметне за правилно. Логично, след не дълъг исторически срок и самата уникална българска държавност (за националистите би трябвало да бъде също „светиня“, за анархистите е просто исторически факт) изчезва,

» » » продължава на страница 5

ТЕМА НА БРОЯ

Европата! – една петилетка

» » » продължава от страница 3

ако се окаже, че климатичните промени всъщност водят към охлаждане, вместо глобално затопляне? Безпристрастна оценка на тези промени така и не е направена, неправителствени сдружения продължават да спорят с научните експерти на различни корпорации, с различни интереси.

„ЕС отпуска в пъти повече помощи за развиващите се страни, отколкото САЩ“

Повечето тези помощи пълнят швейцарските сметки на диктатори, спонсорират въоръжени групировки, зад които стоят интересите на корпорации, включително европейски. Междусобните войни в една Африка през последните по-малко от 10 години са стрували живота на над 5 милиона африканци – избити и измрели от глад и епидемии.

„Миротворци от ЕС са по всички горещи точки по света“

Колко смогнаха да охладят тези точки? Разнобоят в миротворчеството на ЕС лъсна в Северна Африка и Близкия

Изток; именно колебливото миротворчество – и то само дипломатическо – продължава да дава шанс на диктатурата в Сирия да се окоптва и да избива онази част от опозицията, която би могла да се нарече социално прогресивна. Оцеляват обаче ислямистите. Така миротворците на ЕС затягат гордиевите възли, вместо да ги разпитат.

Отделна голяма тема е как конфликтите се решават в полза на същите корпорации, докато за отчаяните народи в „горещите точки“ е все едно под чий портрет ще просят.

„Перспективата за членство в ЕС принуду Турция да се модернизират“

Когато стръвта-морковче за членство обаче бе гръпната, в Турция започва да се засилва реакционната вълна на неоосманизма, засилва се ерозията на светския характер на държавата. Не, че разпадането на демокрацията е нещо лошо според анархистите – просто замяната ѝ с теокрация не е подобрение, меко казано.

Шанс за развитие, което да даде нормален живот на всеки един човек, е единстве-

но курсът към самоорганизация и самоуправление на народа, не само в Турция, а и навсякъде по света, ако това самоуправление изповядва ценности като свобода на личността, солидарност между хората, социално равенство и справедливост в (само)разпределението на произвежданите от обществото материални блага.

„Пазаруването без граници дава на потребителите по-голяма власт да влияят върху пазарите“

Кризата опроверга тази радост. Сега гражданите на страни с по-високи доходи успяват да си осигурят по-добро потребление, пазарувайки у по-бедните си съседи, поради което цените там се вдигат и бедните стават по-бедни, „средната класа“ се топи... но богатите богатеят необезпокоявани.

„Евтино пътуване и учебни програми – по-голямо движение на младежите в Европа“

Пътуването може и да е евтино все още, но цената на образованието расте, което предизвиква вълнения в Англия и Франция – без успех.

Правителствата и евробюрократията продължават да съкращават разходите – само че не за собствена сметка.

„Стабилен икономически растеж – по-висок от този на САЩ за предшната (2006) година“

Днешните показатели попарват и тази радост, освен ако европейците не се утешават, че все още има кой да е по-зле от тях. Колко дълго може да продължи това самоутешение?

„ЕС дава повече суверенитет на отделните държави“

Последните реформи сочат за обратен процес – към повече централизация: фискална, административна, политическа.

„Имиграцията от ЕС дава тласък на британската икономика“

С цената на повече експлоатация на тези емигранти и оряване на социалните придобивки, а и тласъкът очевидно беше толкова силен, че британската икономика се плъосна по нос и още не може

да се изправи над линията на дефицита.

Днес една пета от британските трудещи са под прага на бедността според одиторската компания KPMG.

По данни на италианския Национален статистически институт, през 2012 г. над 8 милиона души влизат в категорията „относително бедни“, а 3,5 милиона италианци са бедни без прилагателни. Прагът на сиромашията за двучленно семейство е 1011 евро месечно.

Във Франция за беден смятат човек с месечен доход под 954 евро. Според „Националния център за наблюдение на бедността и социалната маргинализация“ това са 8,2 милиона французи, като 2 милиона от тях се намират в бедствено положение с 640 евро месечно.

Федералното статистическо ведомство в Германия преброява 11 милиона „социално слаби“, всеки седми възрастен германец със заплата под 850 евро. От тях 4,5 милиона оцеляват със социални помощи от 380 евро месечно.

последна точка: „Списък като този влудява евроскептиците“

Без коментар. •

Шаркан

ОРЪЖИЯ ЗА МАСОВО ИЗПРОСТЯВАНЕ

Глупостта на национализма

» » продължава от страница 4

на нейно място виждаме гублиран на славянско наречие византийски сериал, пардон, обществено устройство.

„Светинята“ за българските националисти Борис I всъщност повече е допринесъл за една група „национална идея“ – сръбската, възприема на като „враждебна“ спрямо великобългарската. Именно той е дал на сръбските племенни вождове всички механизми за отцепване и образуване на сръбската държава. Неслучайно централният булевард в Белград носи неговото християнско име. Къде е логиката на националистите в този случай?

Симеон „Велики“ пък води завоевателни войни, ожесточава стореното от баща си, превръща България в империя. Ако по времето на „езическите“ канове първи пункт във всеки мирен договор след война е било връщането на пленниците, живи и мъртви, срещу освобождаване на противниците, то „Великият“ вече се интересува само от облаги за държавата си, за боярите, за духовенството. За народа остават всякакви видове налози, включително кръвния данък да воюва и мре, убивайки

хора, към които не е изпитвал никаква лична омраза. Чистата изгода на селянина-войник е била да отнесе у дома трошци от награбеното, понеже лъвските ханки от военната плячка отивали ясно къде – за охолството на властимащите, за грандомански строителни проекти и за финансирането на нови войни. Изтощената от походи страна рухва много скоро. Националистите упрекуват в това слабия и нерешителен наследник на Симеон. Нагали обаче е белег на нерешителност това, че Петър енергично започва да преследва многобройните еретици, особено богомилите, които в отвращението си от воинските кланета отказват да колят животни за храна. То е дори доста смела постъпка, предвид опасността да предизвика гражданска война в притурка към амбициите на забогателите местни феодала да упражняват повече лична власт. Той се справя обаче със задачата си да усмири народа, да респектира боярите – смело и решително. Слабостта му да продължи с външни агресии, както и да отрази външни нападения, е изцяло заслуга на „Великия“ – със запустелите от липса на достатъчно мъжка работна

ръка ниви, с тълпите сакати ветерани – тях не ги е хранела хазната. Не можеш да хвърлиш недоволните и обеднели селяни да ти заграбят още земя и богатства. По-лесно е да въоръжиш онези, които са се облажили от имперската политика, за да защитят себе си и царската власт от онеправданите.

Тези монарси – масови убийци – ли са „светини“, с които било недопустимо да се гаври някой, който на всичко отгоре хал хабер си няма от историческите факти?

Хубаво, майната им на Борис и Симеон. Ами Левски?

Национализмът отдавна го е превърнал в нищо. Третото царство и последвалите го две републики най-много се изгавриха с делото на Левски. Образователната система и обществените навици изпразниха от съдържание образа на Апостола. Кои Левски? Онзи, дето се е борил за свободата на всички, без разлика на род и вяра? Онзи, окованият от помак, конвоиран от турски войници, обесен от цигани по присъда на османски съд с присъствието в него на български чорбаджии? Нима някой наистина го помни като такъв? За повечето младоци, че и старчоци, Левски е

портрет на стената. Левски е паметник и цветя на 19 февруари. Левски е футболен отбор, чиито запалковци обичат да спретват побоища и да граскат свастики по стените. Също както Ботев е само един портрет, сирени на 2 юни, тема за матури. Идеята им къде е? Мумифицирана от национализма. От революционна култура на стремеж към свобода е превърната в украса за правителствени кабинети. Кожата ѝ е ограна и поставена като килим пред камината. Да си лежи там, рунтава и настръхнала, но безопасна, без зъби и нокти, в лекета от ракия и салата, винце и мръвчица. Удобна за просване връз нея на поредната любовница, моделирана от козметичен хирург по калпа на просташките представи за женска хубост.

Най-срамното – самоунижението на групи хлапета за извинение по повод „оскверняването“ да паят химна на държавата, която с национализма си е убивала, убива и ще продължи да убива декларирания обект на своето обожание – културата на народа. Да бяха прочели нещо от Левски пред уебкамерата. Нещо, което да стресне властниците. Не би.

Един социален антрополог заяви, че младите днес „не се лъжели лесно“. Глупости. Лъжат се, и то с възторг и самозабрава. Паят химни. Присъединяват се към международни протестни инициативи по такъв количествено и качествено жалък начин, че по-добре да си бяха останали въщици с тези маски, които не се усмихват върху лицата им, а се зъбят в агония. •

Хасан Девринджи

ОТКОГА СТАНА ЕВРОПЕЦ...

Македония и „Европската Уния“

С какво толкова скопските властници отново разгневиха софийските, че овластените български мутри да тропнат с крак и да възразят срещу преговорите за присъединяване на Македония към ЕС? Загадка.

Уж било заради „фалшифициране на историята“. Хубаво, ама българските власти непрекъснато го вършат. Сравнете учебниците от времето на царя с тези от времето на Живков, а после и тях – с приноса на всяко едно от „демократичните“ български правителства в „отечествената историография“. Да, не министрите пишат научните трудове, те само ги поръчват на професионалните историци, а и историците сами се натискат с публикуване на такива „открития“, които да се харесат на овластената за момента политическа сила, нейните бизнес-спонсори и външни покровители. Македонските държавни пропагандатори рязко да ядат.

Уж било заради „антибългарска кампания“ – гемец порой от думи. Хубаво, ама действията на българските властници, като почнеш от Освобождението та досега, как да ги наречем? Пробългарски? Пробългарско ли е да вка-

раш под линията на бедността половината от населението на страната? Пробългарско ли е да хвърляш народа във войни за забогатяване на шепата хора от същата „нация“, както и облажаване на външни сили, пак властнически, които и своите народи третират като добитък?

И що е то в края на краищата това „българско“, дето всеки политик се къдне да го опазва и защитава? Кои са признаците, според които да определим кой българин е „истински“, а кой не покрива критериите за кашер?

Език? Идете си поговорете с някой трънчанин. Вяра? Коя именно от всичките, натрапвани и доброволно изповядвани през вековете, изповядвани и сега, без да бром отказващите да вярват в дядо Коледа! Кръв? И коя е тая „изконно българска“ кръвна група! Обичай? Няма що, чудни обичаи – тричането например.

Не, и това не е.

Може би „Скопските злодеи“ оскверняват „светините“ ни? Българските власти, минали и настоящи, а със сигурност и бъдещите, отдавна и успешно са превърнали светините в мумии, в мощи за поклонение. Онези, които стават за

овластените бандити в София и Скопие засилват и изкуственото разделение между хората, свързани с роднинство въпреки държавната граница.

тази цел. С другите, революционните светини и мечти, пък се гаври без умора. По какво си приличат стремежите на Левски, Каравелов и Ботев с Третото царство? Ами с проболшевишката „Народна република“? Ами с днешната мутренска олигархия? В Наказателния кодекс има членове за „оск-

верняване на знамето“, но къде е споменато, че властта е осквернила борбата на възрожденците?

Не, всички тези обяснения са прах в очите. Причината София да каже „не“ на Скопие е външна. Европа се разпада, т. нар. успешни страни гледат да се разграничат от неблагоприятните. Заслужава си да се прочете статията на Васил Сивов, ветеран от софийския клуб на фантастите, във форума на сайта sf-sofia.com. Препоръчително е, понеже любителите на фантастика са хора, които се интересуват от научния подход към изследване на бъдещето, за разлика от политиците и техните услугвачи, на които им дай само такива прогнози, които им изнасят, та затова няма такава наука като футурология – само напъни да се създаде.

Затова българските управници натискат спирачката на амбициите на македонските – за да се подмажат на елитната Европа, да си заслужат облаги, като им свършат неприятната работа. Брюксел държи на „политически коректните“ форми за казване и правене на гадости. И вместо зорлен да търси начини да от-

реже Македония, българските политици ще го улеснят.

Ще получат ли благодарност за това? Сигурно. Но само те. Властта винаги дели придобивките по равно: за себе си меда, за народа жилото. На всичкото отгоре народът ще бъде насъскан да си връща горчилката на жилото върху социално подобни нему представители на съседния народ. Сиromасите се бият, богатите пируват и правят залагания. Така, освен че си опичат баницата с ЕС, овластените бандити в София и Скопие засилват и изкуственото разделение между хората, свързани с роднинство въпреки държавната граница.

Путам обикновените македонци – за какво им е притрябвала тая Европска уния на банкери и правителства, в която ще бъдат само ратаи и гребни бандити?

Може би ще е полезно за тях да си спомнят онази част от историята, която е обща за тях и за поданиците на София, в която история се говори за федерация на свободни народи без изедници и тирани?

То и за официално именувашите се „българи“ такова опереняване на паметта не би навредило. Никак даже. •

Хасан Девринджи

АНАРХИЧЕСКАТА СИМВОЛИКА

Защо знамето ни е черно?

Още по времето на Римската империя бял флаг се е използвал като сигнал за примирие или като знак за капитулация. През Средните векове освен тази символика се добавя и посочването на „чист благороднически произход“. В началото на ХV век, доколкото е известно, въстанили работници вдигат черни знамена, понякога с надписи „Дайте ни работа или ни убийте!“ – израз на толкова силно отчаяние на трудещите се, каквото днес надали можем да си представим, въпреки че благодарение на старанията на държавата скоро току-виж го разберем на гърба си.

Затова казваме, че черното знаме означава „Много мъка има на този свят“ и „Никога няма да се предадем!“, както и противопоставяне на властниците с „чисто бял произход“.

Любопитното е, че и част от пиратските знамена са били черни, но, според тълкувания на изследователи, отпразявали малко по-различни послания: „Животът е черен, но не ни пука“, „Бойте се от нас!“ – символиката на смъртта и разрушението. В същото време черният пиратски флаг не е бил толкова

разпространен, колкото ни е внушено от романи и филми. Морските разбойници са използвали и червени платници, и разноцветни вимпели, а често и просто облян с катран труп на последния обесен капитан на ограбения кораб. Са-

мото английско название „Веселия Роджър“ се смята за изопаченото френско „Веселия червен“ и се отнася всъщност за червено знаме – цветът на кръвта и насилието. Малцина от пиратите са имали възгледи и поведение на Робин

Худ, както го представят легендите, за да търсим връзка между бизнеса по ограбване на кораби и пристанища с идеите на анархизма за освобождаване на човека и осигуряването му с всичко необходимо за достоен живот.

Съпротивата на трудещите се през по-миналия век е ставала и под червени знамена, чак до Руската революция 1917-1921, когато марксистите окончателно приватизират червеното знаме, наред с някои идеи, но поставени в друг контекст. Сред откраднатите идеи е и комунизмът като цел. Марксистите го тълкуват като една далечна, забулена с мъгла перспектива за безкласово общество, което ще настъпи в резултат от „пролетарска диктатура“, опряна върху социалистически стопански модел. На дело диктатурата е била на партийната бюрокрация, сраснала се с държавната, а икономически марксизмът не е нищо друго, освен държавен капитализъм. При все това, в очите на повечето хора „заслугата“ на марксизма се състои в опорочаването на понятията „комунистически“ и „социалистически“, а червеното знаме повече предизвиква асоциации с флаговете на морските разбойници, за които стана дума. Затова на анархокомунистите все ни се налага да обясняваме как стоят нещата, а знамето ни е черно-червено. •

Васил Арапов

ВОНЯ НЕПОРИНАТА

Мракобесие в настъпление

В Русия вече действа закон за оскърбление на чувствата на вярващите – 2 години лишаване от свобода. На тамошните съдилища ще се отвори госта работа, понеже самата реалност оскърбява представите на поразените от религия умове. Защо обаче само за православните вярващи има такава защита? След като набожните упорито и умишлено повтарят грешката, че атеизмът „също бил вяра“, защо няма и закон за оскърбление на чувствата на атеистите? Защо не се преследва „оскверняването“ на атеистичните „светини“ – например еволюционната теория, ядрената физика, математиката, логиката? Те все пак върху основата на прецизни доказателства и всеки регистриран факт, който противоречи на научните теории, води до тяхното коригиране, до по-голямо приближение към истината за природата на нещата. Религиозните светини не могат да се похвалят с подобна обосновка.

Държавата обаче е по-благосклонна към православните оскърбени, защото Православната църква от създаването си винаги е верен страж и крепител на властниците, дори когато те не са покръстени

2 години затвор очаква Адам „Нергал“ Дарски от полската метал група Бехемот за късането на библия на сцената

царе, а султани и генерални секретари на единствено позволената партия.

Така че с православните претенции всичко е ясно.

Би трябвало и да е ясно, че мерациите на Католическата църква са подобни, ала за мнозина дойде изненадващо новината, че нагдетата в Полша поискали наказателна отговорност от рок-музикант, който разкъсал по време на концерт Библията, произнасяйки думите „Всичко това е лъжа“.

В една Саудитска арабия, в талибанския Афганистан, в Иран на аятоласите, както и на госта други места, несъгласието с Корана означава госта сурова санкция от държавата и/или саморазправа на фанатици с отстъпника.

Ето обаче, че Върховният съд на Полша взе, че направи решителна стъпка към шариатските практики, като потвърди присъдата от 2 години затвор за музиканта „Късането на Библията е престъпление“. Толкоз.

Анализът на това събитие подтиква към обяснението, че разпадащата се на две нива Европа търси начини да пренасочва социалното недоволство в по-безопасни за управниците си канали. Настъплението на мракобесието в Полша е проба – дали ще мине номерът? Дали рецептата за замъгляване на масовото съзнание ще проработи? Никак не е случайно, че това става в Полша. Тя вече е била център на съпротивата на трудещите се срещу потисниците Тъкмо

тази съпротива от периода 1975-1981 е внимателно кастрирана от съюзените сили на международната реакция. Западните елити и върхушката на СССР, най-вече КГБ, планират и провеждат превантивна социална контрареволуция. Засилването на влиянието на католицизма върху умове и светски институции е превантивна мярка в същата насока. Европейската бюрокрация усеща надигащата се вълна народно недоволство.

Напълно предсказуема реакция. Държавата и Църквата – и на Изток, и на Запад – винаги са единни в стремежа си да удържат хомата върху шията на своите и чужди народи.

Конспиративна теория? Не, лешоядите и без специален разговор се насочват към мършата, както и хищниците към пляката. Приликите в природата им определят и съгласуваност на действията; когато интересите са сходни, синхронизирането става автоматично. Интересът кара властниците да стискат юздите все едно са се наговорили.

Двайсет и първи век ще започне на единайсети. Ще позволим ли това да се случи? •

Шаркан

НАШИТЕ ПРИЯТЕЛИ ПО СВЕТА

Анархистите – най-сериозните активисти в Израел

Публикуваме превод от седмичната колона на Ноам Шизаф за телявиската версия на списание Тайм Аут. Написаното е отговор към оценяването на активисти от J14 като „анархисти“ от израелските депутати и журналисти. За първи път текстът е публикуван на страниците на сайта +972 (телефонният код за Израел).

Израелското ясно пространство е научило нова дума: „Анархисти“. Депутатката Мири Регев нарече лидерите на протестиращите от движението J14 „анархисти, които активно подгонват устоите на държавата“, а икономистът – журналист от израелския десети канал Шарон Гал каза, че протестиращите били „вид анархисти“. Това са безсмислици, разбира се. Движението за социална справедливост (наречено J14 заради датата 14 юни, на която е основано) е представлявано от израелската средна класа и между неговите представители, както и на организирани демонстрации, винаги са преобладавали обикновените израелци, а не някакви професионални революционери.

Нека обаче поговорим за самите анархисти: През последните две години пътувах и участвах с тях в най-различ-

ни демонстрации в Западна бряг, поради което съм научил някои неща от тях – предимно от членовете на „Анархисти срещу стената“. Няма да преувелича, ако кажа, че познанието ми с тях промени из основи моето политическо възприятие.

Първоначално бях ужасен от начина, по който анархистите отхвърляха събития, които изглеждаха много важни за мене, като например изборите за Кнесета (израелския парламент) или демонстрациите на площад „Ицхак Рабин“. Не след дълго обаче започнах да разбирам силата на техния политически активизъм. Един от неговите аспекти е политическото мислене за всеки избор, който правим: какво ядем; кого експлоатираме чрез своята работа и професии; как потискаме другите. От това следва обвързване с непрекъснати решителни политически действия. Техният активизъм не се изразява единствено в демонстрации. Анархистите сменят имената на улици в Тел Авив с имена на улици в окупиран Хеврон; те печатат лепенки и плакати, осъждащи действията на еврейски заселници срещу палестинци; те „врънаха“ на американския посланик каси с празни бутилки със съзотворен газ,

произведени в САЩ и използвани от израелската армия по време на демонстрации в Западна бряг.

Всичко това са предимно символични действия, насочени към повишаване на обществената осведоменост за извършваните „в интерес на обществото“ дела, само на 20-тина километра от Тел Авив. Фактът, че тази малка група хора се състои само от еврейски израелци (няма арабски или палестински израелци между тях), които са готови да се противопоставят на окупацията със сериозни действия, без да хленчат в някое кафене или по страниците на в. Хаарец, съвсем не е ласкателен за израелското общество.

Палестински, израелски и международни активисти развяват знамена пред камион на израелската армия, пръскач воняща вода, по време на седмичния (петъчен) протест срещу израелската окупация в селището Наби Сале на Западна бряг.

Броят на анархистите е само няколко десетки, но тяхното влияние е огромно. Хиляди израелци посещават Бил'ин и за пръв път виждат израелската армия така, както я виждат палестинците – пред дулото на оръжието, а не за приклада. Армията променя

маршрута на разделителните заграждения в Бил'ин заради демонстрациите. Най-важното обаче е, че демонстрациите помагат да се информира цяло едно поколение за лицето на окупацията.

Борбата в Шеих Дхарра се ражда от действията на анархистите. Дори протестиращите за социална справедливост са научили нещо от нея, като нямат предвид чупенето на прозорци на банките.

Повечето от обвиненията, приписвани на анархистите, са лъжи. Присъствал съм на десетки демонстрации и нито веднъж не съм виждал анархист да хвърли камък или да атакува войник или полицаи. За разлика от глобалните анархистки движения, израелските анархисти ограничават своя активизъм в гражданско неподчинение и ненасилие – отказ от служба на армията, блокиране на пътища, бойкот и доброволно задържане. За

тези си действия те плащат тежка лична цена.

Дори когато не се съгласявам с тях и техният догматизъм ме затруднява, аз оставам сигурен, че анархистите са най-сериозната група леви активисти, които Израел е виждал от десетилетия. След броеви години мнозина от онези, които сега мучат срещу тях, ще твърдят, че винаги са подкрепяли анархистите. Както един от активистите (Игал Левин) наскоро написа във Фейсбук (в страницата „Единство“): „Ако анархистите бяха толкова, колкото твърдят идиотите от Кнесета, тогава щеше да има далеч по-малко идиоти в Кнесета“.

Превод: Самуел Йосифов

СЛЕД ГРЪЦКИТЕ ПОЖАРИ

Конспирацията на огнените ядра

Изявление на революционната организация „Конспирация на огнените ядра“ от съдебното заседание в Атина на 19 ноември 2012 г., прочетено от другаря Герасимос Цакалос

Тъй като смятаме, че млчанието не е злато и може често да води до недоразумения, искаме да изясним явлениято, познато като анархистическа градска партизанска борба, в която участва и революционната организация „Конспирация на огнените ядра“.

Нямаме намерение да обсъждаме или да оправдаваме своите акции срещу марионетките на системата, която прикрива своите страхи чрез юридически аксиоми.

Ние действваме от името на нашата неподправена анархистична съвест. Ние сме направили нашия избор на борба срещу обществото, чиито символи са затворите, полицейските участъци, министерствата и палатите на богатите – борба, която трябва да доведе до установяване на нов свят, на достойнство, на свободни отношения между хората.

За нас не съществува никакъв вариант за диалог с представителите на статуквото. Ние утвърждаваме пътя на класовото противопоставяне като единствено възможен в съществуващото общество. Като Прометей, ние крадем огъня от

управляващите и го насочваме, доколкото ни е по силите, срещу всички идоли и авторитети.

Няма да спрем своите действия, нито ще приведем някога усилията си в някаква легална форма. На всички етапи от нашите действия ние протестирахме срещу настоящата лъжедемокрация във всичките ѝ форми.

Нито нашата борба е приключила, нито някога Конспирацията на огнените ядра ще предаде своите оръжия. Мечтите ни остават невредими, очите ни не се страхуват от врага, устните ни никога не ще заговорят на езика на компромиса, главите ни никога не ще се преклонят пред Държавата и Авторитетите. Няма наказание или затвор, които биха ни склонили да променим своя избор. Изборът на непрекъснати атаки срещу системата остава до самия край...

Нашето поведение в затворите говори красноречиво, че ние никога няма да се покорим и няма да се примирим. Дължни сме да подчертаем обаче, че в затворите има хора, които никога не са имали връзка с Конспираци-

ята на огнените ядра, но са съдени за връзки с нас. Затова на всяко заседание наши другари ще саботират Съда, ще преизвикват безредици, доколкото им е по силите.

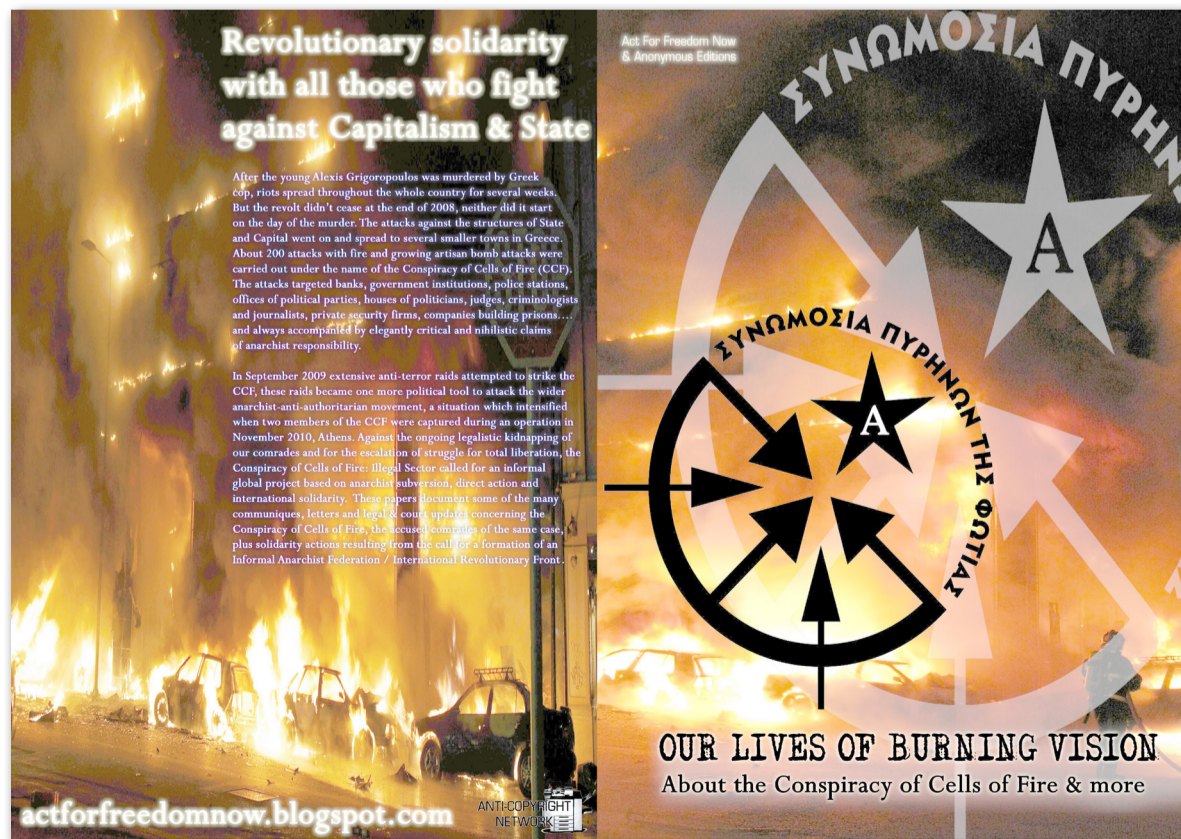
Единствените хора, които могат да говорят от

името на Конспирацията на огнените ядра, сме ние, анархистите-практици, вдишвали гима от запаления пожар по лицата си, ние, които се борим срещу своето време, срещу пътя на мнозинството.

Да живее Конспирацията на Огнените ядра!

Да живее Неформалната анархистка федерация (Интернационален революционен фронт)! •

Превод на Мирослав за Без Лого

СТАТУЯТА НАД СВОБОДАТА

САЩ: държава + капитал = мафия

На 11 декември след съвместно разследване на финансовото и правосъдното министерство на САЩ, банковият гигант Ейч Ес Би Си (HSBC) (същият, на който българската държава плати да умuva за „Белене“) е глобен с 1,9 милиарда долара. Внутелната цифра гръмко се разтръбява от държавните чиновници и сервилните медиуми като „рекордна“, за да баламоса лековерния медиен консуматор, че властта пила здрваво. Същност „рекордна“ не трябва да бъде в кавички, защото наистина е рекордна и това е тъжното и смешното в случая. В кавички трябва да бъде „глобата“, която плаща банката, препираща с пълна сила парите на наркокартелите и различни терористични организации от цял свят – това е по данни на правителството на САЩ, не на злонамерените антикапиталисти. Според разследването на американските органи мексиканските наркотрафиканти дори си поръчали специални кутии, които да минават точно през стандартния отвор на гушетата на банковите клонове на HSBC в страната, за да бъдат „уплътнявани“ максимално добре с пачки. С такива кутии внасяли стотици хиляди долари в брой на ден, в една единствена сметка. Тези

пари финансират един от най-кръвопролитните и жестоки „бизнеси“ в света. Убийствата, свързани с наркотиците в Мексико, растат лавинообразно през последните пет години – от около 2000 през 2006 г. до над 12 000 през миналата 2011 г. „Банкирането“ на HSBC обслужва отрасъл, който разстрелва, коли или взривява над 30 души *всеки ден* в южната съседка на САЩ. Не стига това, ами банката любезно извършва услуги и на други клиенти, които правителството на САЩ уж преследва за тероризъм – клиенти от Иран, Либия, Судан и други „оперативно интересни“ територии.

За пренасяне на няколко мизерни хилядарки между наркодилърите чернокожи младежи от американските гета потъват в претърпаните затвори всеки ден. Какво обаче е наказанието за банката, която пренася десетки и стотици милиони на най-свирепите главорези от бранша? Практически никакво, нула. По споразумението между правителството и HSBC нито един банков служител няма дори да помирише съд, на камо ли следствен арест. Наглостта не стига дотам, ами и шефовете, които надзирават цялата наркооперация, доброволно приемат да *си отложат*

премиите за известно време. Не само че няма да лежат в затвора, няма да им вземат милионите (за много по-дребни провинения, свързани с наркотици, в САЩ обикновено се конфискува цялото имущество на осъдения), но дори няма да им удържат и долар от заплатите, че и премии цели да получат, само малко по-късно.

Колкото до рекордната глоба от близо 2 милиарда долара, тя, първо, няма и 3,5% от годишния оборот на HSBC, който е над 54 милиарда долара, и второ, няма да се плаща от престъпниците, а от клиентите и акционерите. Нещо като сумите, които т. нар. България плаща, след като бъде осъдена в Страсбург – те излизат реално от джоба на потърпевшите данъкоплатци, а не от джоба на нарушителите бюрократи.

От тези 54 милиарда оборот годишната чиста печалба на HSBC е близо 13 милиарда долара. Представете си, че брунтната ви годишна заплата е 54 хиляди лева на година, 4500 на месец. След като си платите всички разходи, ви остават 13 хиляди на година чисти спестявания. Държавата идва и ви казва: „Виждате ли, давай ми от чистите си спестявания две хилядарки на всеки 5 години (толкова го-

ре-долу е продължило разследването на HSBC) и можеш да переш пари на когото си искаш – наркокартели, терористи, търговци на бели робини, няма значение. Нито ще лежиш в пандиза, нито ще помиришеш ареста“. Това представлява *рекордната* глоба на престъпната банка. Българя ухапала по ръкавицата. Смешното и тъжното е, още веднъж, че наистина е рекордна. От всички гешефти, на които станахме свидетели през последните години, дори за явно и доказано със стотици хиляди документи престъпление – съучастничество в наркотрафик, убийства, корупция и т. н. – глобата е в размер на чистата печалба на банката за месец, месец и нещо – и това е рекорд!

По ирония на съдбата тук е замесена точно HSBC. Името на банката е съкращение – „Банкова корпорация на Хонконг и Шанхай“. Славната финансова институция е създадена точно когато наркотрафикът е една от най-важните дейности на държавния капитализъм, въведен от Британската империя с основаването на Източноиндийската компания, което се счита и за началото на капитализма изобщо. През 18-ти и 19-ти век Британската империя чрез своята Източноиндийска

компания държи монопол върху търговията с опиум, произведен в Индия и продаван в Китай, където тогава е забранен и – както и днес – неговата търговия е престъпление, което се наказва със смърт. Държавната контрабанда с наркотици обаче е толкова сериозно перо в бюджета, че води до двете четиридесетгодишни Опиумни войни (1839-42 и 1856-60) между двете империи. Пет години след победата на англичаните във втората война, която им донесе остров Хонконг, е основана и Хонконгско-шанхайската банка, чиято основна дейност е именно финансовото обслужване на държавно организираните и охраняван наркотрафик. Сто и петдесет години по-късно нещата не са се променили особено – името на империята е друго и маршрутите на наркотика са доста по-разнообразни, но тясната спойка между държава, капитал и частна организирана престъпност се проявява винаги, когато стане въпрос за големите, истинските суми – тези, които имат значение. „Борбата с престъпността“ и „регулирането“ на капитала са само за дребните кокошкарки и баламурниците, които вярват на телевизия и майски пророчества. •

A. Ванчев

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Революционното значение на Майските дни

» » » продължава от миналия брой

Все още не е установено чрез документирани свидетелства дали Майските дни не са част от един грижливо подготвен план. В своята книга „Аз бях агент на Сталин“ генерал Валтер Кривицки твърди, че е бил посветен в тайните на предстоящите дни в Барселона през май 1937 г. Ето цитат от докладите, които той е изпращал в Москва: „...Беше очевидно, че ГПУ заговорничеше, за да елиминира „неконтролируемите“ елементи в Барселона и да осигури контрола на Сталин... Факт е, че в Каталония грамадно болшинство от работниците беше открито антисталинистко. Сталин знаеше, че конфликтът е неизбежен, но знаеше също, че силите на опозицията бяха разделени и можеха да бъдат смазани чрез една бърза и енергична акция. ГПУ раздуха пламъците и противопостави едни срещу други синдикалистите, анархистите и социалистите.“

Кривицки твърди също, че Негрин е бил избран от Москва да наследя Кабалеро няколко месеца по-рано и че майските дни са имали за цел, между другото, да провокират криза в неговото правителство, която да принуди „испанския Ленин“ да си подаде остав-

ката. Всичко това може да е вярно, но не е подкрепено с очевидни доказателства. Пейрац, например, който поддържа тази теза, се ограничава с дълги цитати от книгата на Кривицки. Ако атаката на телефонната централа е трябвало да даде сигнал на сталинистите и техните съюзници, то тогава опитът да се ликвидира с оръжие революционното движение в Барселона претърпява пълен и безнадежден крах. Родригез Салас и хората му пристигат в 15 часа на 3 май. Тяжната атака според Пейрац е спряна и „...вдигнатата от обсадените тревога беше чута от преградията и тяхната енергична намеса отбелязва началото на кървавата борба на барикадите и в укрепленията.“

Агостино Суши в своя подготвен анализ на боевете отбелязва, че преговорите между CNT и правителството продължават до 6 часа сутринта на 4 май и добавя: „Сутринта, работниците започнаха да строят барикади в предградията. Първата нощ нямаше сражения, но общото напрежение растеше.“

Битката започва, когато Съдебната палата е окупирана от полицията, но дори и тогава преговорите между Регионалния комитет на CNT и правителството про-

дължават. Правителството отказва да приеме исканията на CNT да оттегли полицията и да уволни Салас и Айгуаде и не иска да преговаря, докато улиците не бъдат освободени от въоръжените работници. Това е критичен момент за Компанис и неговите политици, защото, ако приемат условията на революционните работници, те ще покажат, че властта им се крепи върху един мит и че въоръженият народ е твърде силен, а правителството – твърде слабо, както се оказва на 19 юли 1936 г. Това означава, че всички месеци на политически интриги и на маневри могат да бъдат пометени за един ден. За правителството има само един път: никакъв компромис с революционните работници!

„Свалянето на картите“ се избягва и успехът на правителството е осигурен, благодарение на колаборационизма на шефовете на работническите организации, чиято роля през всичките дни на боевете през май е да ги усмирява. Когато правителството отказва да преговаря, тези шефове се обръщат към работниците, за да ги накарат да сложат оръжие, като използват вече добре усвоения политически жаргон: „Какво биха си помислили другарите

на фронта?“ или „Тези събития са в полза само на Франко“ и т. н., и т. н. През същото време Правителството подава оставка и се сформира временен комитет, съставен от по един член от всяка организация, представяна преди това в него (така става възможно да се елиминират Салас и Айгуаде, за да не се изложат съвсем). По това време от Валенсия пристига делегация на Секретариата на Националния комитет на CNT с Мариано Васкез и Гарсия Оливер. Към тях се присъединява „анархистическият министър“ на здравеопазването Федерика Монсени. Усилията, поне що се отнася до шефовете на CNT, са насочени към умиротворяване на всяка цена. Тази позиция обаче не се основава върху нашата слабост на барикадите.

Според Суши сведенията на всички партии в Барселона и каталанските провинции за втория ден от събитията свидетелстват, че: „Огромното мнозинство на населението беше със CNT, по-голямата част от градовете и селата бяха в ръцете на нашите организации. Би било лесно да се атакува центърът на града, ако Комитетът беше решен на това. Той трябваше само да се обърне към Комитетите на отбраната в

тези най-отдалечени зони. Вместо това обаче Регионалният комитет на CNT се противопостави. Всички предложения за атака бяха отблъснати единодушно, включително и от FAI.“

Тезата на говорителите на CNT-FAI е, че враговете на революционните работници искат тази борба като претекст, за да ги ликвидират и следователно не трябва да се поддаваме на играта на враговете. От друга страна много бойци мислят, че CNT-FAI играе твърде дълго играта на правителството за сметка на Социалната революция и на борбата срещу Франко и че е време Барселона „да свали своите карти“.

Суши, който заема позицията на „шефовете“, приема, че: „В друг момент тази атака срещу Телефонната централа не би имала такива последици. Натрупването на политически конфликти през последните месеци обаче създаде една твърде напрегната атмосфера и беше невъзможно да се спре негодуванието на масите.“

Пейрац също казва, че работниците на CNT не желаят да следват препоръките на шефовете за „примирение“, за „спокойствие“ и за „прекратяване на огъня“. „Тяжното него-

» » » продължава на страница 9

КОЛОНА НА БИВОЛА

Българската организирана престъпност

У И К И Л И Й К С З А Б Ъ Л Г А Р С К А Т А Д Ъ Р Ж А В Н А М А Ф И Я

» » » продължава от миналия брой

Г. (С) ДЗИ (бивша банка Росексим) ЕМИЛ АЛЕКСАНДРОВ КЮЛЕВ (български гражданин, роден на 5 юни 1957 г.) печели огромното си богатство чрез ТУРИСТСПОРТБАНК (също известна като банка ТС), която банкрутира при неговото управление. През 1995 г. той основава БЪЛГАРО-РУСКА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА (наричана още БАНКА БРИ). След напускането на банка БРИ през 1997 г. Кюлев става член на борда на директорите на застрахователната компания БУАСТРАД. През 1998 г. Кюлев купува базирания в Пловдив банка Тракия, която пререгистрира като БАНКА РОСЕКСИМ. Най-големият клиент на Росексим е българското правителство, което направлява всички данъчни, митнически и акцизни плащания през нея. Банката също така обслужва финансовите операции на руската компания ЛУКОЙЛ и на МОБИЛТЕЛ (най-големият оператор на мобилни телефони в България, познат още като МТЕЛ). Освен връзките на Кюлев с МАЙКЪЛ ЧОРНИ (вижте РУСКО ВЛИЯНИЕ) чрез МТЕЛ, ТОДОР БАТКОВ (адвокат и член представител на Майкъл

Чорни) е член на борда на директорите на банка Росексим до 2002 г. През 2004 г. банка Росексим е преименувана на ДЗИ, с което завършва сливането на Росексим и ДЗИ – бившата държавна застрахователна компания, която Кюлев придобива през 2002 г. Криминалните дейности на Кюлев включват измами и пране на пари. Кюлев наема съвсем наскоро лобистка и ПР група от САЩ със задачата да изчисти обществения му облик. Като част от тази кампания той основава наскоро Фондация ДЗИ за борба срещу трафика на хора. Подозира се, че Кюлев използва фондацията като канал за пране на пари.

Н. (С) ЛИТЕКС КОМЕРС. Още един бивш борец и настоящ член на Българската федерация по борба ГРИША ДАНАИЛОВ ГАНЧЕВ (български гражданин, роден на 10 декември 1962 г.), притежава верига бензиностанции и е един от тримата най-големи вносители на петрол в България. Фирмата му ЛИТЕКС КОМЕРС притежава и марката плодови сокове QUEEN'S. Ганчев е един от първите лидери на организираната престъпност, който използва спортен отбор за пране на пари, чрез футболния клуб ЛИТЕКС

в град Ловеч. Литекс е собственик и на базираната в Ловеч изба ВИАЛ, която произвежда вино за местна консумация и износ, и водка за износ. Незаконните дейности на Литекс са свързани с контрабанда на петрол, финансови измами, пране на пари, изнудване и рекет.

І. (С) ГРУПИРОВКА МИГ (позната и като КУЛ ПАС). ГРУПИРОВКАТА МИГ се ръководи от СЛАВЧО ПЕНЧЕВ БИНЕВ (български гражданин, роден на 10 декември 1965 г. с прякор „СЛАВИ“). Притежава над 30 нощни клубове, барове и ресторанти в София, включително и много популярните нощни заведения БИАД, ДАЛИ И БИБЛИОТЕКА. ГЕОРГИ СТОЯНОВ (български гражданин) и МИХАИЛ СТЕФАНОВ (български гражданин) са двамата заместници на „Слави“. Бизнес интересите на групировката включват и строителство и туризъм. Тя извършва и туроператорска дейност чрез своя комплекс за развлечения КУЛ ПЛЕЙС. Криминалните дейности на групировката включват проституция, наркотици и трафик на крадени автомобили.

Ј. (С) АМИГОС. ИВАН ТОДОРОВ (български гражданин, роден на 27 декември 1964 г.,

с прякор ДОКТОРА) вече не е част от Амигос, но все още поддържа тесни връзки с групата, особено при прането на пари и други финансови услуги. ПЕТЪР ХРИСТОВ ПЕТРОВ (български гражданин, роден на 15 септември 1969 г.), братовчед на МЛАДЕН МИХАЛЕВ (вижте ИНТЕРГРУП), е близък сътрудник на Тодоров и активен участник в прането на пари и други финансови престъпления.

К. (С) ВЪЗРАЖДАНЕ, БИЗНЕС КЛУБ. БИЗНЕС КЛУБ ВЪЗРАЖДАНЕ е основан през 2001 г. съвместно от ВАСИЛ БОЖКОВ (вижте НОВЕ ХОЛДИНГС), ЕМИЛ КЮЛЕВ (вижте ДЗИ), ИЛИЯ ПАВЛОВ (вижте МУЛТИГРУП), БОРИСЛАВ ДИОНИСИЕВ, ДОБРОМИР ГУЩЕРОВ, ПЕТЪО БЪСКОВ (собственик на седмичника 168 ЧАСА), ТОШО ТОШЕВ (главен редактор и изпълнителен директор на ТРУД, най-големият по тираж всекидневник в България) и РАДОСВЕТ РАДЕВ (собственик на ДАРИК РАДИО). След смъртта на Павлов през 2003 г. и напускането на Гущеров и Дионисиев през 2004 г. бизнес клубът губи предишната си значимост, но все още служи като форум за сътрудничество на множество икономически ин-

тереси. Гущеров, собственикът на застрахователната компания ОРЕЛ Г, и Дионисиев напускат клуба през 2004 г., когато Гущеров и ПЕТЪР МАНДЖУКОВ основават клуб на предприемачите, съперник на Възраждане и също наречен Възраждане. Манджуков, търговец на оръжие, е собственик на ПМ ГРУП, компанията-майка на ИНФОМЕДИА, на ПМ ПРЕС (издател на социалистическия всекидневник ДУМА) и на БАЛКАН БЪЛГАРСКА ТЕЛЕВИЗИЯ (ББТ). МАШИНЕКС-ПОРТ, компания собственост на Манджуков и Дионисиев, е спомената в доклада Дюлфер заради връзките ѝ с режима на Садам Хюсеин в Ирак.

Л. (С) РУСКО ВЛИЯНИЕ. Русия продължава да упражнява значително влияние върху българската икономика чрез вноса на енергия, включително суров нефт, природен газ и ядрено гориво. Когато единственият в България дистрибутор на дребно на газ, Петрол АД е приватизиран, той попада под контрола на руския бизнесмен ДЕНИС ЕРШОВ. През август 2000 г. на ЕРШОВ е забранено да влиза в България с мотив, че е заплаха за националната сигурност на страната, но забра-

» » » продължава на страница 10

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Революционното значение на Майските дни

» » » продължава от страница 8

волство растеше. Една важна част от общественото мнение започна да изразява своите възражения срещу поведението на Комитетите. Начело на това екстремистко течение застанаха „Приятелите на Дурути“. Тази групировка се беше формирала от елементи, които бяха враждебни на милитаризацията и много от тях бяха напуснали войсковите единици, създадени наскоро от разпуснатите доброволчески милиции.

Техният орган „Приятел на народа“ повежда кампания срещу министрите и Комитетите на CNT и се обявява за продължаване на започнатата на 19 юли 1936 г. революционна борба. Комитетите на Конфедерацията веднага осъждат „Приятелите на Дурути“. Въпреки това, те не изчезват пише Пейрац. Жалко е, че историкът на CNT е посветил на този важен сектор от общото мнение само 18 реда.

Според друг автор – троцкист: „Регионалният Комитет на CNT обяви в цялата републиканска преса, включително в сталинистката и в буржоазната, че „Приятелите на Дурути“ са провокатори“.

Както и при защитата на Барселона през юли 1936 г., така и през май 1937 г. всич-

ко е резултат от едно спонтанно движение на работниците. Както вече видяхме и през юли, ръководителите работят за съвръщането на движението. Те се страхуват, че пожарът, който армиите на Франко запалват, ще тласне Социалната революция извън техния контрол. Политиците не пропускат да се възползват от това поведение на ръководителите на CNT. Какво по-голямо осъждане на тези ръководители от отговора на Компанис пред един чуждестранен журналист, който предрича през април 1937 г., че убийството на анархиста от Пуигсерда и на тримата негови другари, ще предизвика бунт:

„Смеейки се, Компанис каза, че анархистите ще капитулират, както винаги“.

Той има право, ако говори за шефовете, които в същия месец помагат да се реши правителствената криза. Те се отказват от предишните искания, подменят стремежите на пролетариата, като наблягат върху необходимостта от война срещу фашизма, и ги отлагат под претекст, че ще концентрират силите си през периода, който би последвал... поражението на фашистите.

Следователно, не трябва да се учудваме на неуспехите на Васкец и Гарсия Оливер да

убедят работниците да напуснат барикадите. Федерика Монсени е поканена от правителството във Валенсия да докаже качествата си на оратор пред „неконтролируемите“ работници на Барселона. Преди да напусне Валенсия, тя получава гаранциите на правителството, че „войските му няма да бъдат изпратени срещу революционните работници, преди министърът на здравеопазването да реши, че това е необходимо“.

Възможно е Федерика да не е имала намерение да иска изпращането на армията, за да се сложи край на уличните боеве, но това не променя смисъла на нейната публична декларация. Това е още един пример за чувството на гордост и власт, обхванало така наречените „министри-анархисти“.

Доколкото можем да съдим, намесата на влиятелните членове на CNT-FAI внася смут в редовете на работниците и принуждава сенестистите да правят всякакви отстъпки. Така, в четвъртък, 6 май 1937 г., за да докажат своята „воля да възстановят мира“, работниците от CNT напускат Телефонната централа. Властта обещава да оттегли в същия момент жандармеристите, но вместо това те окупират цялата

сграда и заместват работниците сенестисти с членове на UGT. Суши пише: „Членовете на CNT, след като разбраха, че са предадени, информираха незабавно Регионалния комитет, който се обърна към правителството с искане полицията да се оттегли. Компанис обаче им отговори: „Свършеният факт не може да бъде анулиран!“ Суши продължава: „Това неспазено споразумение предизвика силно възмущение сред работниците от CNT. Ако сенестистите и от най-отдалечените зони бяха информирани незабавно, нещата можеха да се развият по друг начин, например с един ултиматум, че ще предприемат нова атака. Когато по-късно въпросът беше разискван, в Комитета се наложи умерената гледна точка.“

За пореден път работниците са отстранени от вземането на решение – това вместо тях правят „отговорните“ шефове. И за пореден път работниците са предадени. Този компромис не слага край на борбата. Единственият резултат е загубата на централата, с което тяхната задача се оказва по-трудна, тъй като възможностите им за връзка стават ограничени. Налага се да се инсталира радиостанция на къси вълни в сградата на CNT-FAI, от къде-

то могат да се чуят заповедите... за връщане на работа и приемане на капитулацията.

Когато в петък, 7 май, боевете приключват, с изключение на някои епизодични схватки, Правителството се чувства достатъчно силно, за да отхвърли всички работнически искания. От Валенсия пристигат войсковите части, контролът върху силите на реда и войсковите единици на Каталония преминава в ръцете на централното правителство. Заложниците, взети от правителството по време на сраженията, не са освободени въпреки тържествените обещания. Според „Соли“ (8. Солитаридас Обрера) от 11 май 1937 г.: „В карцерите на префектурата на полицията има около 300 другари, които трябва да бъдат незабавно освободени. Те са задържани от шест дни и никой още не ги е разпитвал“. В действителност, след края на боевете, много от арестуваните са екзекутирани. Налажена е сурова цензура върху пресата, а множество от декретите-законови, които провокират априлската правителствена криза, са утвърдени и влизат в сила. Буржоазията удържа победа, а Социалната революция претърпява решителен провал. •

(слева)

КОЛОНА НА БИВОЛА

Българската организирана престъпност

» » » продължава от страница 9

ната е отменена през 2004 г., след като е обжалвана. Ершов, бивш заместник-председател на една от най-големите фирми износители на руски суров петрол, създава групата Нафтекс през 1991 г. и Петрол АД става част от нея. Ершов е член на НАФТЕКС ХОЛДИНГ БЪЛГАРИЯ (сега ПЕТРОЛ ХОЛДИНГ) и на надзорния съвет на ПЕТРОЛ АД.

Въпреки, че вече не е собственик на българския телефонен оператор МОБИЛТЕЛ (МТЕЛ), се смята, че руският мафиот Майкъл Чорни е запазил влияние в дружеството чрез връзките си с членовете на австрийския Мобилтел Холдинг. Придобитата от австрийската банка BAWAG през 2002 г. компания Мобилтел е продадена през юли 2004 г. в най-голямото по рода си „ливъридж“ (с пари назаем – б. ред.) изкупуване в Централна и Източна Европа. Сделката е планирана и осъществена през българското акционерно дружество БИДКО. БИДКО дели офиса сграда с адвокатна на Чорни ТОДОР БАТКОВ, който все още е член на борда на МТЕЛ.

Твърди се, че Батков и други представители на Чорни са оказали натиск върху българското правителство да

отложи издаването на лиценз на БТК като трети мобилен оператор през юли 2004 г. Наистина, Върховният административен съд решава на 15 юли 2004 г. да отложи старта на лиценза на БТК. Решението на съда показва, че Чорни все още контролира МТЕЛ, тъй като съдията, председателстващ състава на Върховния административен по случая БТК, отменя и решението на правителството за забрана на Чорни да влиза в страната.

Освен това Чорни има връзка с ЕМИЛ КЮЛЕВ (вижте ДЗИ) чрез дяловете си в ДЗИ БАНК (преди Росексим Банк), която е собственост на Кюлев. Тодор Батков е член на борда на директорите на Росексим до 2003 г. Чорни също така поддържа влиянието си върху редица компании чрез прехвърляне на собствеността им на Батков. Тези организации включват футболния клуб ЛЕВСКИ, вестник СТАНДАРТ и хотел БАНКЯ ПАЛАС. Представител на ЛУКОЙЛ за България е ВАЛЕНТИН ЗЛАТЕВ. Руската петролна компания се счита за най-големия корпоративен данъкоплатец в България. Тя контролира и руския износ на нефт за България. Съществуват подозре-

ния, че българските операции на Лукойл, чрез Златев, са тясно свързани с руското разузнаване и организирана престъпност.

М. (С) КОРПОРАЦИЯ АКБ. КОРПОРАЦИЯ АКБ, ръководена от НИКОЛАЙ ЙОРДАНОВ БАНЕВ (български гражданин, роден на 16 август 1959 г.), участва главно в приватизацията на държавни производства. Нейните основни незаконни дейности включват приватизационни измами и корупция.

ПОЛИТИКА: ВРЪЗКА С ОРГАНИЗИРАНАТА ПРЕСТЪПНОСТ

8. (С) Организираната престъпност има корумпиращо влияние върху всички български институции, включително правителството, парламента и съдебната власт. В опит да запази влиянието си, независимо от това кой е на власт, представители на ОП правят дарения на всички основни политически партии. Тъй като тези личности са разширили дейността си в законния бизнес, те се опитват - с известен успех - да си купят място в коридорите на властта. По време на парламентарните избори през 2001 г. редица влиятел-

ни „бизнесмени“ като ВАСИЛ БОЖКОВ и ЕМИЛ КЮЛЕВ финансират сериозно и по всякакъв начин подкрепят кампанията на НДСВ. В началото на мандата, през 2001 г., министър-председателят Симеон Сакскобургготски провежда среща на високо равнище с членовете на „Възраждане“, на която кани Илия Павлов, Васил Божков и др. да станат част от „бизнес консултативен съвет“, съветващ правителството. По-късно същата година Кюлев подпомага и финансирането на успешната президентска кампания на лидера на БСП Георги Първанов.

9. (С) Ахмед Доган, лидер на младшия коалиционен партньор в правителството, присъства на погребението на Илия Павлов през 2003 г., без дори да прави опит да прикрие близките си отношения с убития председател на Мултигруп. По време на предизборната кампания през 2005 г. интересите на бизнеса, свързани с ОП (включително ЛУКОЙЛ и ОВЕРГАЗ на Сашо Дончев), Божков, Кюлев и други простираат своята подкрепа и пари в целия политически спектър, като се фокусират главно върху НДСВ и БСП в опит да гарантират защита на интересите си,

независимо от резултата от гласуването.

10. (С) Под нивото на националното правителство и ръководството на основните политически партии, ОП „притежава“ много общини и отделни депутати. Това пряко участие в политиката – за разлика от подкуп – е сравнително ново развитие на българската ОП. ДОБРОМИР ГУЩЕРОВ, един от основателите на „Възраждане“ и основен спонсор на БСП, печели място в парламента от листата на БСП тази година. Застрахователната компания на Гущеров е една от фирмите, занимаващи се с изнудване и рекет в годините непосредствено след пагането на комунизма. На общинско равнище, избори, проведени по-рано тази година в град Свиленград на българо-турската граница, водят до пълното поглъщане на общинската администрация от личности, които полагат незначителни усилия да прикрият връзките си с мощни контрабандни интереси. По същия начин в регионална център Велинград личности от ОП контролират общинския съвет и кметството. Почти идентични сценарии се разиграват в половин гузина помалки градове и села в България. •

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

16 ДЕКЕМВРИ, 1948 ГОДИНА

На 16 декември, рано сутринта, на вратата ни се почука силно: „Отворете, милиция!“ Разбудиха всички – мен, жена ми и двете дечица – Йорданка на 3 години и Марин на 9 месеца, които заплакаха. Отворих вратата и видях два милиционери с насочени автомати. Заг тях цивилно ченге изрева: „Арестуван си! Обличай се и тръгвай с нас!“

Облякох се набързо, не ме оставиха да се сбогувам с близките. Отведоха ме в пернишката ДС, където съм бил и друг път. Преди мен бяха прибрали всички другари от Перник и околията. Очевидно „народната“ власт започваше някаква масова акция срещу анархистите. Освен мъжете, в ареста имаше и три жени – Мария Доганова, Цветана Джержанова и Мара Владимировна. Мара беше задържана като заложничка, докато открият другаря ѝ Димитър Василев.

В последствие се разбра, че в концлагерите сме били изпратени над 600 анархисти – мъже и жени. Подобен внезапен удар диктатурата не беше нанасяла на никой от многобройните си противници дотогава.

Докато бяхме в пернишкия арест, нашите другарки Мария и Цветана пееха – те имаха богат репертоар от революционни песни. Джандарите

се опитаха да ги накарат да млъкнат, но не успяха.

Поради големия студ чешмите в ареста бяха замръзнали и не ни даваха вода – нито за пиене, нито за миене. По тази причина храната, донасяна от близките ни, оставаше непохотната – жаждата беше непоносима.

Когато и нашата група беше отведена в концлагера Богданов дол, където ни стовариха, видяхме, че на портала пишеше „Трудово възпитателно общежитие“, а встрани, отляво и от дясно: „Смърт на фашизма, свобода на народа!“ и „Мир, труд, социализъм“. Значи тук щяха да ни възпитават и учат на труд...

От една барака, която в последствие разбрахме, че са кръстили „Биянциата“, излезе Гершанов, началникът на охраната, когото познавах, и един, цивилен, който накуцваше. Това беше небезизвестният шеф на „Общежитието“ – Ханджийски.

Гершанов изкомандва: „Стройте се, гадове!“ и ние чинно изпълнихме заповедта. Строихме се по двама и той ни заоглежда със свиреп поглед. Започна да ни разпределя кой, къде и какво ще работи. На мен рече: „Забойчик“, т. е. копач на възлища. След това ни съобщи и бараките за спане.

Бях пригаден за помощник на един млад мъж – турчин. Дотогава не бях влизал в рудник. Отправихме се под строй, с песен към рудника „Толбухин“. Бях втора смяна. Разстоянието от „общежитието“ до работата беше около километър. Охраняваше ни цял взвод милиционери, но те не влизаха под земята. На излизане двама милиционери, въоръжени със заострени железни шишове, започваха да промушват натоварените с възлища вагонетки, та ако някой е решил да бяга, да го умъртвят. Бях много изненадан, когато влязох за пръв път под земята. Имаше офицери, които и на фронта не бяха изпитвали такъв страх, а сега, влизайки в кръговете на тоя аз, започваха да треперят – не вярваха, че ще излязат от него. Един от нашите приятели – агроном, чиято работа навън е била на полето, каза: „Дотук съм, свършено е с мене“, но после свикнаха с работата в рудника, където от нас се искаше да изпълняваме нормите на опитните цивилни миньори. Въпреки старанията, това не винаги беше по силите ни и тези, които не успяваха, минаваха през „шамарената фабрика“ на Гершанов или биваха наказвани да стоят през цялата нощ под лампата – в средата на двора.

Като забойчик изкарах три месеца. Справях се добре, но когато взривяваха възлищните пластове и галериите се изпълваха с гъст дим, аз капитулирах. Не можех да понасям проклетия пушек – повръщаш и получвах силно главоболие. По доклад и настояване на груповия отговорник, началството ме премести на външен обект. За година и половина, през което време бях в Богданов дол, преминах през всички видове работа в рудника: забойчик, клепач, шинар, маневрист, помпиеер и хаспелист.

В концлагера бяха изпратили на „превъзпитание“ хора от почти всички цветове на опозиционната политическа палитра и противници на режима: освен нас имаше малко троцкисти, земеделци, социалдемократи, легионери, бранници, ратници, „цар крумовци“, бивши офицери и полицаи, бивши народни представители, министри и попове от всички вероизповедания. Последни докараха „гробарите“ – групи от граждани на „народната република“, които на 2 юли 1949 г., когато „вождът и учителят на българския народ“ Георги Димитров хвърли топа, вместо да плачат и скърбят неутешимо, го удариха на веселба, на ядене и на пиене, на сватби и на кръщавки.

За рега и тишината в концлагера се грижеха управителят Ханджийски, шефът на охраната Гершанов и главният бияч – Петър Гогов.

С „фината обработка на питомците“ беше натоварен друг „възпитател“ – Пощаджиев. Когато първите трима пребиха някой, той го привикваше в своята канцелария и започваше да го съветва с хитър, мазен и подвеждащ глас колко лесно може да се отърве от всякакви несгоди, които могат да го сполетят в бъдеще. Само да стане сътрудник на ДС, тоест да доносничи за другарите си. Така функционираше мелачката и за съжаление, често безотказно...

Не бих се връщал към мрачните си спомени от преди 64 години, ако напоследък средствата за масова дезинформация не бяха зачестили с представянето на трибуна на всевъзможни палачи и оплаквачи на изгубения болшевишки рай. Права го най-вече заради младите, които не знаят истината за „епохата на социализма“, когато болшевиките обзаведоха 86 концлагера и затвора, за да смажат духом и телом със своите садистични, инквизиционно-екзекуторски „мероприятия“ всичките си противници. •

Перник, декември 2012 г.
Александър Накоев

ФИЛМИ, КОИТО СИ ЗАСЛУЖАВА ДА СЕ ВИДЯТ

Корейският „18 май“

Не съм изкуството, та да преценявам достоинства на филма. Мога само да кажа, че ме развълнува много. Може би не толкова с уменията на режисьора или актьорите, но с въпросите, които поставя.

На 18 май 1980 г. студентите в южнокорейския град Куан Джу отказват да преклонят глава пред произвола на поредния диктатор на страната. След сблъсъци с армията, тя е изгонена от града и той остава в ръцете на своите жители. На 27 май сутринта армията се завръща...

„Нашият“ младеж си кара таксито, грижи се за брат си и силно обича дъщерята на шефа си. Няма никакво намерение да се намесва в политиката. Политиката обаче се намесва в живота му и тогава идват въпросите.

Може ли човек да стои встрани от бурята? Трябва ли? Къде е границата на мирния протест? Могат ли обикновените хора да се изправят срещу армията? Може ли насилието да се превърне в необходимост и

дори задължение? Нужно ли е да умират хора, за да се оправдае истината?

Въпросите не са поставени от създателите на филма. Поставя ги самото развитие на действието – така, както ги поставя и пред нас истинският живот. Героите им отговарят, както могат – така, както отговаряме и ние. Те нямат претенции, че знаят отговорите. Принудени да избират обаче, се опират не на дълбоки учения, а на човеко-

любие то у себе си и изборът им е достоен за уважение.

Филма няма да намерите по българските кина, но при съвременните технологии няма нужда от това. •

Златко

ДАНИИ ЗА ФИЛМА

Английско заглавие: „May 18“
Корейско заглавие: „Hwa-ryeo-han-hyo-ga“
Година: 2007
Режисьор: Джу-хун Ким [Ji-hoon Kim]
Сценарист: Сан-юн Парк [Sang-yeon Park]

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Воков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	2x7 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.12.1924 г. в София под редакцията на Христо Табаков започва да излиза анархистическият вестник „Свободно дело“.
- На 03.12.1926 г. в Плевен е изгорен със семейството си г-р Пев Димитров Белев, анархист.
- На 04.12.1944 г. в София под редакцията на Георги Карамихайлов се подновява легалното издаване на вестник „Работническа мисъл“ след десетгодишна забрана. Скоро след това вестникът е забранен отново.
- На 05.12.1908 г. в Разград под редакцията на Върбан Килифарски започва да излиза вестник „Безвластие“.
- На 07.12.1853 г. в Италия е роден италианският анархист и теоретик на анархизма Ерико Маламста.
- На 09.12.1842 г. е роден руският анархист и учен Пьотр Алексеевич Кропоткин.
- На 10.12.1900 г. в гр. Ангона е роден видният италиански анархист Алфонсо Петрини.
- На 11.12.1984 г. в София умира анархистът Тоне Василев.
- На 12.12.1995 г. в село Балван умира анархистът Христо Колев Йорданов – един от най-дългогодишните политически затворници и концлагеристи при монархисткия и болшевишкия режим.
- На 13.12.1997 г. в село Чуковец, Радомирско умира анархистът Георги Йорданов Донеv, прекарал години в болшевишките душегубки.
- На 14.12.1825 г. избухва бунтът на декабристите против цар Николай I.
- На 15.12.1977 е проведена протестна акция пред българското посолство в Париж за освобожданието на анархистите Наков, Киров, Хр. Колев, Артков, Джерманов и Недокланов.
- На 15.12.1859 в гр. Бяlistок, Полша е роден създателят на международния език Есперанто Л. Заменхоф.
- На 16.12.1948 г. са извършени масови арести на анархисти в цяла България, след което над 600 анархисти са въдворени в лагери.
- На 19.12.1862 г. в село Дивдягово е роден Никола Стоинов – един от първите български безвластници, учител, издател и редактор. Участвал в основаването на БЗНС.
- На 24.12.1895 г. умира руският писател и революционер Сергей Михайлович Кравчински – Стелняк.
- На 25.12.1873 в гр. Кордоба, Испания заседава третият конгрес на Интернационала.
- На 27.12.1798 умира полският революционер и писател Адам Мицкевич.
- На 30.12.1990 г. в Бургас умира анархистът Ганчо Бойчев.

ера
радиопредаване за свободен живот
era.a-bg.net

ЕВОЛЮЦИЯ, РЕВОЛЮЦИЯ, АНАРХИЯ – предаване за свободен живот

Екипът поднася „майки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Александър Курчев, Пазарджик	200 лв
3. Георги Константинов, София	100 лв
4. Никола Александров, Мангра	10 лв
5. Александър Наков, Перник	10 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):
BG86 UBBS 8261 1010 0473 10
Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ
0896 613 727

адрес на редакцията
София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2013 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

140 години от смъртта на
ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Търсим братство с всекиго, без да гледаме вяра и народност.

НЕ ИМ НОСИ ЦВЕТА – СПОДЕЛИ МЕЧТИТЕ ИМ

125 години от рождението на **НЕСТОР МАХНО**

Винаги с потиснатите срещу потисниците!

ФЕДЕРАЦИЯ НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ

ЯНУАРИ
ФЕВРУАРИ
МАРТ
АПРИЛ
МАЙ
ЮНИ
ЮЛИ
АВГУСТ
СЕПТЕМВРИ
ОКТОМВРИ
НОЕМВРИ
ДЕКЕМВРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
	1	2	3	4	5	6	21	22	23	24	25	26	27
7	8	9	10	11	12	13	28	29	30	31			
14	15	16	17	18	19	20							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3	18	19	20	21	22	23	24
4	5	6	7	8	9	10	25	26	27	28			
11	12	13	14	15	16	17							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3	18	19	20	21	22	23	24
4	5	6	7	8	9	10	25	26	27	28	29	30	31
11	12	13	14	15	16	17							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	7	22	23	24	25	26	27	28
8	9	10	11	12	13	14	29	30					
15	16	17	18	19	20	21							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
		1	2	3	4	5	20	21	22	23	24	25	26
6	7	8	9	10	11	12	27	28	29	30	31		
13	14	15	16	17	18	19							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
					1	2	17	18	19	20	21	22	23
3	4	5	6	7	8	9	24	25	26	27	28	29	30
10	11	12	13	14	15	16							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	7	22	23	24	25	26	27	28
8	9	10	11	12	13	14	29	30	31				
15	16	17	18	19	20	21							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
			1	2	3	4	19	20	21	22	23	24	25
5	6	7	8	9	10	11	26	27	28	29	30	31	
12	13	14	15	16	17	18							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
						1	16	17	18	19	20	21	22
2	3	4	5	6	7	8	23	24	25	26	27	28	29
9	10	11	12	13	14	15	30						
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
	1	2	3	4	5	6	21	22	23	24	25	26	27
7	8	9	10	11	12	13	28	29	30	31			
14	15	16	17	18	19	20							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3	18	19	20	21	22	23	24
4	5	6	7	8	9	10	25	26	27	28	29	30	
11	12	13	14	15	16	17							
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н
						1	16	17	18	19	20	21	22
2	3	4	5	6	7	8	23	24	25	26	27	28	29
9	10	11	12	13	14	15	30	31					